

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/31/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1107206845
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1107206845.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: G.. B. O., bytom Ú. XXXX/X, XXX XX W., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, so sídlom Ul. 29. augusta 8, 813 63 Bratislava, o určenie neplatnosti právneho úkonu a o splnenie povinnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16. novembra 2016 č. k. 22C 54/2007-334 takto

rozhodol:

Odvolací súd späťvzatie žaloby v rozsahu určenia neplatnosti zápisu priezviska F. v prihláške do poistenia u žalovaného zo dňa 02.02.1993, v rozsahu určenia neplatnosti zápisu vymeriavacieho základu 2.200 Sk v prihláške do poistenia zo dňa 02.02.1993 a v rozsahu určenia neplatnosti zápisu dátumu 31.12.1996 v odhláske z poistenia žalobkyne pripúšťa, rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 16. novembra 2016 č. k. 22C 54/2007-334 v tomto rozsahu zrušuje a konanie v tomto rozsahu z a s t a v u j e .

Vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietá.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa pôvodne proti žalovanému po jej určitých zmenách a čiastočnom späťvzati domáhala určenia neplatnosti zápisu v prihláške žalobkyne do poistenia u žalovaného zo dňa 02.02.1993 v kolónke vymeriavací základ 2.200,- Sk a jeho nahradenia zápisom 10.000,- Sk. Zároveň žalobkyňa žiadala, aby uložil žalovanému povinnosť prepracovať evidenčný list žalobkyne na ročný príjem 120.000,- Sk, okrem roku 1992 aj v rokoch 1993 až 1996, prijať od nej dôchodkové poistenie z tohto vymeriavacieho základu a považovať ho za poistné zaplatené včas, t.j. do konca roka 1996. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo žaloby žalobkyne skutkovo odôvodnenej tým, že v období od 01.05.1989 do 31.12.1996 bola prihlásená do poistenia u žalovaného ako SZČO - J., pričom v posledných piatich rokoch pred odchodom do dôchodku, t.j. za roky 1992 - 1996 mala v úmysle uhradiť si dôchodkové poistenie z vymeriavacieho základu 10.000 Sk mesačne. Takto si žalobkyňa uhradila poistné za rok 1992, pričom v decembri 1992 uhradila poistné i za január 1993. V tiesni, pod tlakom návrhu jej bývalého manžela, ktorým sa na Okresnom súde Bratislava III domáhal uloženia zákazu žalobkyňi užívať priezvisko „F.“, ktorým podpisovala i svoje D. F.e, požiadala dňa 02.02.1993 o rozpísanie zaplateného poistného plnenia za január 1993 na 5 mesiacov, t.j. do konca mája 1993 s tým, že ako vymeriavací základ uviedla sumu 2.200 Sk, t.j. výšku vtedajšej minimálnej mzdy. Po skončení konania ohľadom užívania jej priezviska

mala v úmysle zmeniť svoj vymeriavací základ na pôvodnú sumu 10.000,- Sk, nakoľko si tento ako J. bola oprávnená sama určovať. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 05.02.1993, zrušeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR v decembri 1994, jej bol uložený zákaz používať priezvisko „F.“, a vzhľadom na to až prípisom zo dňa 30.12.1994 mohla informovať pobočku Sociálnej poisťovne o svojom stave. Predmetné súdne konanie bolo skončené až v decembri 1996, kedy bol návrh jej bývalého manžela Y. F. v celom rozsahu zamietnutý, avšak 08.12.1996 jej už vznikol nárok na starobný dôchodok. Prípisom zo dňa 04.10.2006 žalovaný prostredníctvom pobočky W. vyjadril akceptáciu jej vymeriavacieho základu v období od 01.01.1993 do 31.12.1996 v sume 10.000,- Sk mesačne, avšak následne označil túto akceptáciu ako plnenie bez právneho dôvodu, čím žalobkyňa zostala poškodená na výške starobného dôchodku od 01.01.1997 do 31.12.2006, ako aj v ďalšom období. Žalobkyňa ďalej uviedla, že na veci existuje naliehavý právny záujem, nakoľko nie vlastnou vinou bola poškodená na výške starobného dôchodku, a hoci sa prípsmi obrátila na žalovaného, na jeho pobočku, ako aj na jej generálneho riaditeľa, a tiež Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, o doriešenie tohto prípadu, predmetná vec stále nie je usporiadaná.

3. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť s odôvodnením, že dňa 02.02.1993 podala žalobkyňa prihlášku poistenca do zdravotného, nemocenského a dôchodkového poistenia ako samostatne zárobkovo činná osoba s dátumom vzniku oznamovacej povinnosti 01.01.1993. V predmetnej prihláške uviedla v súlade s § 22 ods. 6 zákona NR SR č. 7/1993 Z. z. vymeriavací základ vo výške 2.200,- Sk. Nakoľko však žalobkyňa poistné na nemocenské a dôchodkové poistenie z určeného vymeriavacieho základu neplatila, žalovaný predpísal žalobkyni rozhodnutím č. XXX/XXXX/XX zo dňa 28.06.1996 poistné na nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie za obdobie jún 1993 až december 1994 v sume 14.648 Sk z vymeriavacieho základu rovnajúceho sa minimálnej mzde a penále vo výške 7.633 Sk. Rozhodnutím č. XXX/XXXX/XX zo dňa 28.06.1996 predpísal žalovaný žalobkyni poistné na nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie za obdobie január 1995 až jún 1996 v sume 14.502,- Sk z vymeriavacieho základu rovnajúceho sa minimálnej mzde. Obe rozhodnutia na odvolanie žalobkyni boli potvrdené Sociálnou poisťovňou ústredie rozhodnutiami č. XX-XXXX-XXXX/XX/a zo dňa 06.09.1996 a č. XX-XXXX-XXXX/XX/b zo dňa 06.09.1996 a následne Krajským súdom v Bratislave rozsudkom sp. zn. 18S 35/96-10 zo dňa 19.12.1996. Dňa 07.02.2007 vydal žalovaný rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-L., ktorým predpísal žalobkyni poistné na nemocenské poistenie v sume 616 Sk a poistné na dôchodkové zabezpečenie v sume 4.622 Sk za obdobie od 01.07.1996 do 31.12.1996 z vymeriavacieho základu rovnajúceho sa vtedajšej minimálnej mzde. V rámci odvolacieho konania na odvolanie žalobkyne, Sociálna poisťovňa ústredie v súvislosti s úspešne vznesenou námietkou premlčania na poistné na nemocenské poistenie zmenila rozhodnutie prvostupňového orgánu rozhodnutím č. XXX-XXXX-L.-XX/XXXX zo dňa 14.05.2007 tak, že žalobkyni bolo predpísané poistné na dôchodkové zabezpečenie v sume 4.620,- Sk za obdobie od 01.07.1996 do 31.12.1996. Listom zo dňa 07.08.2006 žalovaný oznámil žalobkyni, že nie je možné akceptovať jej žiadosť o spätnú zmenu vymeriavacieho základu na platenie poistného na nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie zo sumy 2.200,- Sk na sumu 10.000,- Sk. V prípade spätneho zaplatenia poistného na základe listu žalovaného, považovalo by sa toto poistné za plnenie bez právneho dôvodu vzhľadom na skutočnosť, že neexistuje žiadna zákonná povinnosť na takéto konanie, nakoľko list nie je právne záväznou formou, ktorou sa priznávajú práva a ukladajú povinnosti osobám zaradeným do systému sociálneho poistenia. Žalovaný rozhodol o nároku a o sume starobného dôchodku žalobkyne na základe predložených dokladov. Predmetná suma starobného dôchodku zodpovedá preukázanej dobe zamestnania a preukázaným zárobkom v rozhodujúcom období v okamihu vydania rozhodnutia.

4. Súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol pôvodne rozsudkom č.k. 22C/54/2007-163, ktorým zamietol návrh žalobkyne v celom rozsahu a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

5. Odvolací súd rozhodujúci o odvolaní žalobkyne uznesením č.k. 4Co/291/2013-207 zo dňa 30.06.2014 zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zo zisteného skutkového stavu je nepochybné, že žalobkyňa opakovanými písomnými úpravami návrhu na začatie konania v časti označenia žalovaného, ako aj návrhom na dokazovanie výsluchom riaditeľky pobočky žalovaného v W., mala záujem o to, aby uvedené občianskoprávne konanie korešpondovalo s citovanými ustanoveniami o pôsobnosti a spôsobe konania organizačných zložiek Sociálnej poisťovne pred súdmi (§ 178 a 179 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení). Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v nadväznosti na uvedené tak vytkol

nepreskúmateľnosť a nesúlady s ust. § 157 ods. 2 v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko vo svojom odôvodnení nevysvetľuje otázku prípadnej vecnej pasívnej legitímácie v danom spore a otázku zastúpenia pasívne legitimovaného subjektu v súdnom konaní, ktorého predmetom je nárok občianskoprávny (určenie neplatnosti právneho úkonu a uloženie súvisiacich povinností). Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa prvostupňový súd zaoberal pri vyhodnocovaní vo veci pasívne legitimovaného subjektu a v otázke vystupovania organizačných zložiek žalovaného uvádzaných v jednotlivých písomných podaniach žalobkyne za žalovaného v predmetnom konaní a či na danú vec, ktorej predmetom je nárok občianskoprávny, je ust. § 178 a § 179 zák. č. 461/2003 Z.z. aplikovateľné. Súd prvej inštancie, ako uviedol odvolací súd, opomenul v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, aplikovanie tých právnych noriem, ktoré tieto nevysvetlené skutočnosti riešia a svoj spôsob ich aplikácie na daný prípad.

7. Odvolací súd tiež poukázal na skutočnosť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal len vysvetlením dôvodov zamietnutia prvého požadovaného výroku tvoriaceho obsah petitu návrhu na začatie konania ustáleného uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 3.6.2011 a odôvodnením zamietnutia návrhu v celosti, t.j. vysvetlením nedôvodnosti ďalších súčastí požadovaného súdneho rozhodnutia sa nezaoberal, čo malo za následok, že rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne zrozumiteľný a pre jeho nepreskúmateľnosť predstavuje odňatie práva účastníka na spravodlivý súdny proces.

8. Odvolací súd sa však vo svojom zrušujúcom uznesení stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa v rámci prvoinštančného konania nepreukázala dôvody pre vyslovenie neplatnosti relevantného právneho úkonu so zreteľom na ust. § 37 až § 40 Občianskeho zákonníka.

9. Záverom odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vysporiadať sa s otázkou správneho označenia žalovaného v konaní a s otázkou jeho zastúpenia pred súdmi v občianskoprávných veciach, vysporiadať sa s dôvodmi zamietnutia návrhu žalobkyne v časti o uloženie povinnosti žalovanému prepracovať evidenčný list žalobkyne na ročný príjem 120.000,- Sk, okrem roku 1992 aj rokoch 1993 až 1996, prijať od nej dôchodkové poistenie z tohto vymeriavacieho základu a považovať ho za poistné zaplatené včas, t.j. do konca roka 1996.

10. Žalobkyňa v ďalšom konaní, po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, žiadala podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22.12.2014 pripustiť zmenu žaloby. Súd prvej inštancie po tom, čo uznesením č.k. 22C/54/2007-218 zo dňa 29.01.2015 vyzval žalobkyňu na odstránenie väd podania, na ktoré žalobkyňa reagovala podaním doručeným mu dňa 16.03.2015, uznesením č.k. 22C/54/2007-223 zo dňa 24.03.2015, v znení uznesenia vyhláseného na pojednávaní dňa 25.04.2016 (v zmysle podania žalobkyne doručeného dňa 15.04.2016) pripustil zmenu žalobného petitu v znení:

I. „Súd určuje, že zápis priezviska „F.“ v prihláške do poistenia u odporcu (žalovaný) z 02.02.1993 je neplatný.

Odporca je povinný nahradiť do zápisov „O.“

Odporca je povinný v systéme G.. B. F., rod. O. dňom 31.05.1993 uzavrieť.

II. Súd určuje, že zápis vymeriavacieho základu „2 200,- Sk“ v prihláške do poistenia z 02.02.1993 je neplatný.

Odporca je povinný nahradiť ho zápisom „10 000,- Sk“.

Odporca je povinný opravený zápis uviesť v evidenčnom liste dôchodkového poistenia navrhovateľky (žalobkyňa) na čas od 01.01.1993 do 30.06.1993.

III. Súd určuje, že zápis dátumu „31.12.1996“ v odhláske z poistenia navrhovateľky je neplatný.

Odporca je povinný nahradiť ho zápisom „07.12.1996“ pre dôchodkové poistenie.

Odporca je povinný odhlásiť navrhovateľku z nemocenského poistenia dňom 31.05.1993.

IV. odporca je povinný v evidenčnom liste dôchodkového poistenia navrhovateľky uviesť za rok 1993 príjem 112 500,- Sk, za rok 1994 príjem 81 750,- Sk, za rok 1995 príjem 43 950,- Sk a za rok 1996 príjem 29 560,- Sk. Odporca je povinný prijať od navrhovateľky sumu 1 332,17 Eur ako doplatok dôchodkového poistného za čas od 01.02.1993 do 07.12.1996, považovať ho za poistné zaplatené včas a správny evidenčný list dôchodkového poistenia vystavený podľa pripojeného vzoru postúpiť SPÚ.

V. Všetky uložené povinnosti je odporca povinný urobiť v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

VI. V rovnakej lehote je odporca povinný uhradiť navrhovateľke trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

11. Súd prvej inštancie uznesením zároveň nepripustil zmenu žaloby v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému uloženia povinnosti zobrať späť exekúcie Ex XXX/XX a Ex XXX/XX s odôvodnením, že výsledky doterajšieho dokazovania v konaní by nemohli byť podkladom pre takto zmenený návrh. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením odvolacieho súdu č.k. 10Co/242/2015-245 zo dňa 29.06.2015, ktorým súd odvolanie žalobkyne podané voči rozhodnutiu, voči ktorému odvolanie nie je prípustné, odmietol.

12. Zhrnul, že žalobkyňa opodstatnenosť svojich nárokov uplatnených zmenenou žalobou odôvodňovala s poukazom na nové skutočnosti, ktoré sa preukázali v priebehu odvolacieho konania, s ohľadom na doklady o príjme v roku 1992 a 1993 založené do spisu, ako aj s prihliadnutím na spisy Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 8C/21/2002 a 20C/92/2004. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 25.04.2016 žalobkyňa, pokiaľ ide o dôvody neplatnosti zápisov, uviedla, že boli urobené len na základe predpokladu v rozpore so skutočnosťou a zákonom, v tiesni pod tlakom okolností tohto prípadu, a preto sú absolútne neplatné. Pokiaľ ide o označenie žalovaného, žalobkyňa, ako vyplýva z jej prednesu na pojednávaní dňa 25.04.2016, žiadala, aby súd prvej inštancie konal ako so žalovaným so Sociálnou poisťovňou, ktorá má právnu subjektivitu, žiadala však, aby žalovaného zastupoval zástupca Sociálnej poisťovne - pobočka Bratislava, čo odôvodňovala tým, že zmenený petit sa týka výlučne agendy pobočky.

13. Žalovaný žiadal žalobu v znení pripustených zmien zamietnuť ako nedôvodnú. K žiadosti žalobkyne, aby žalovaného zastupoval v konaní zástupca pobočky uviedol, že jediným spôsobilým subjektom konať pred súdom je Sociálna poisťovňa ako verejnoprávna inštitúcia, pričom organizačné zložky Sociálnej poisťovne toto oprávnenie nemajú, od nej je potom potrebné odvodiť aj posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie. Žalobkyňa podľa žalovaného nemá nárok na to, aby určovala, kto bude žalovaného v konaní zastupovať, nakoľko uvedené spadá do výlučnej kompetencie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne, ktorý v zmysle (v tom čase platného) § 21 O.s.p. môže poveriť kohokoľvek zo zamestnancov alebo inú osobu. Pokiaľ ide o meritum veci, žalovaný poukázal na to, že žaloba ani po vykonaní zmien nezmenila nič na svojej neopodstatnenosti. Pokiaľ žalobkyňa žiada aj o zmenu priezviska v dotknutej prihláške, žalovanému nie je známy titul, na základe ktorého by bol oprávnený meniť údaje v prihláške, ktorú vyplnila žalobkyňa a nie žalovaný. Navyše na skutkový stav a na výšku poistného, ako aj na požiadavku doplatenia spätného poistného, nemá zmena priezviska žiaden vplyv. Na pojednávaní dňa 12.09.2016 vzniesol tiež žalovaný námietku premlčania uplatnených nárokov z dôvodu, že žalobkyňa sa domáha vyslovenia neplatnosti právneho úkonu vykonaného dňa 02.02.1993, pričom žalobu podala v roku 2007, pričom objektívna premlčacia lehota uplynula dňa 02.02.1996.

14. Žalobkyňa sa voči premlčaniu bránila tým, že prípisom zo dňa 04.10.2006 samotná Sociálna poisťovňa pobočka W. akceptovala jej vymeriavací základ 10 000,- Sk, pričom opomenula údaj v prihláške do poistenia z 02.02.1993 opraviť. Žaloba bola žalobkyňou podaná dňa 01.03.2007, teda podľa nej pred uplynutím premlčacej doby.

15. Súd prvej inštancie z hľadiska skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie ustálil, že dňa 20.12.1992 žalobkyňa zaplatila poistné plnenie za obdobie január 1993 a následne dňa 02.02.1993 prípisom požiadala W. regionálnu národnú poisťovňu (ďalej len „BRNP“), aby predmetné plnenie bolo považované za vopred uhradené poistné plnenie za mesiace január - máj 1993 po 200,- Kč mesačne. Spolu s predmetnou žiadosťou žalobkyňa zároveň podala i prihlášku do poistenia zdravotného, nemocenského a dôchodkového, v ktorej ako vymeriavací základ uviedla sumu 2.200,- Sk. Dňa 02.02.1993 bola do poistenia právnym predchodcom žalovaného, resp. jeho organizačnou zložkou W. regionálnou národnou poisťovňou, prijatá prihláška žalobkyne do poistenia opatrená podpisom žalobkyne, ktorá v tom čase používala priezvisko F., v ktorej žalobkyňa uviedla nasledovné údaje: priezvisko, meno, titul - F. B., G., rodné priezvisko - O., predchádzajúce priezvisko - O.. V kolónke vymeriavací základ uviedla žalobkyňa sumu 2 200,- Sk. Prípisom zo dňa 30.12.1994 žalobkyňa oznámila

BRNP, že v roku 1981 došlo v jej prípade k nesprávnym postupom štátneho orgánu k nezákonnej zmene priezviska z O. na F., pričom jej občiansky preukaz s priezviskom F. stratil platnosť ku dňu 29.12.1992, bol jej odňatý a nebol jej vydaný nijaký iný preukaz totožnosti, vzhľadom na túto skutočnosť nevedela preukázať, že sa volá O., vo veci je vedené súdne konanie a až po právoplatnom rozhodnutí súdu si bude môcť usporiadať vzťahy s BRNP od 01.01.1993. Dňa 07.08.2006 Sociálna poisťovňa ústredie v stanovisku k podaniu žalobkyne zo dňa 19.06.2006, ktorou požiadala o zmenu vymeriavacieho základu pre určenie poistného na nemocenské a dôchodkové poistenie SZČO späťne za obdobie rokov 1993 až 1996 žalobkyňa oznámila, že ak v súlade s právnymi predpismi je daná poistencovi možnosť určiť sumu vymeriavacieho základu, zmeniť ju je možné vždy len za rozhodujúce obdobie dopredu, za ktoré treba platiť poistné. Zmena vymeriavacieho základu poistencom za rozhodujúce obdobie späťne, za ktoré zaplatil poistné, nie je prípustná. Nie je teda možné sumu vymeriavacieho základu za obdobie rokov 1993 - 1996 zmeniť a určiť sumou 10.000,- Sk s tým, že žalobkyňa by dodatočne zaplatila za toto obdobie poistné vo výške 128.500,- Sk, nakoľko by sa toto poistné považovalo za poistné zaplatené bez právneho dôvodu a Sociálna poisťovňa by bola povinná vrátiť ho žalobkyňi.

16. Vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu prvej inštancie dňa 15.06.2007 mala žalobkyňa za to, že v jej prípade ide o mimoriadny ojedinelý a úplne špecifický prípad, ktorý sa štatisticky môže vyskytnúť raz za sto rokov a ktorý je potrebné doriešiť mimoriadnym spôsobom. Zdôraznila, že vymeriavací základ uvedený v prihláške do poistenia v sume 2.200,- Sk bol určený pod tlakom súdneho konania o zdržaní sa používania priezviska „F.“, bol urobený z psychického donútenia takej intenzity, ktorá u nej vzbudzovala strach a neistotu o jej spoločenské postavenie, nakoľko jej bývalý manžel od rozvodu v roku 1988 vypisoval na ňu rôzne podania a udania na rôzne orgány a inštitúcie. Predmetný zápis do poistenia teda nebol z jej strany urobený vážne a slobodne, a preto nemôže byť platný. Naliehavý právny záujem na veci videla v tom, že by mala dostávať starobný dôchodok v takej výške, aký by jej patril, keby nebolo nezákonného právoplatného súdneho rozhodnutia zakazujúceho jej bez akejkoľvek opory v zákone užívať priezvisko „F.“, ktorým podpisovala i svoje D. F., nakoľko jej malo byť vyplatených 900.000,- Sk a nie 500.000,- Sk.

17. Žalovaný následne namietal, že v danom prípade žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zápisu, poukázal na to, že zápis vykonala dobrovoľne, určením sa domáha práva alebo nároku, ktorý nemá oporu v objektívnom práve, preto nemôže byť splnená podmienka naliehavého právneho záujmu, nakoľko takýmto určením nie je možné odvrátiť stav právnej neistoty, nakoľko postavenie žalobkyne neisté nie je.

18. Súd prvej inštancie, pokiaľ ide o vykonané dokazovanie, nevykonal dôkazy navrhnuté žalobkyňou, a to výsluch svedkýň O. M., U.. P. Š. a U.. Q. T., nakoľko mal za to, že vykonanie navrhnutých dôkazov je vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, ktoré dostatočne preukazujú skutkový stav, nadbytočné, preto návrh žalobkyne na vykonanie uvedených dôkazov zamietol.

19. Vec posúdil právne podľa ust. § 22 ods. 2 zák. NR SR č. 7/1993 Z.z. o zriadení Národnej poisťovne a o financovaní zdravotného poistenia, nemocenského poistenia a dôchodkového poistenia v znení účinnom do 31.12.1994, § 16 ods. 8 zák. č. 274/1994 Z.z. o Sociálnej poisťovni, § 138 ods. 7 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, § 34 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 37 OZ ods. 1 OZ.

20. Predtým, ako pristúpil k samotnému posúdeniu uplatneného nároku na určenie neplatnosti právnych úkonov zápisov a na uloženie s nimi súvisiacich povinností žalovanému, zaoberal sa v nadväznosti na závery odvolacieho súdu otázkou pasívnej legitímácie žalovaného a otázkou vystupovania organizačných zložiek žalovaného. Uviedol, že žalobkyňa v ďalšom konaní, ako vyplynulo z jej prednesu na pojednávaní dňa 25.04.2016, žiadala, aby konal ako so žalovaným so Sociálnou poisťovňou. S poukazom na stanovisko žalobkyne v ďalšom konaní tak otázka vystupovania organizačných zložiek žalovaného už nebola v konaní sporná, resp. nevyriešená, nakoľko žalobkyňa označila za žalovaného Sociálnu poisťovňu.

21. Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 120 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého sociálne poistenie vykonáva Sociálna poisťovňa, ktorá je v zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia verejnoprávna inštitúcia zriadená na výkon sociálneho poistenia, ako aj s poukazom na skutočnosť, že k žalobkyňou uplatnenej neplatnosti zápisov malo dôjsť v súvislosti s vyplnením prihlášky žalobkyne do poistenia a žalobkyňa sa v konaní domáha vyslovenia

neplatnosti úkonov, resp. zápisov, ktoré založili právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným, ako aj uloženia povinností žalovanému, súvisiacich s týmto právnym vzťahom, právne posúdil, že je pasívne legitimovaným subjektom Sociálna poisťovňa, teda žalovaný.

22. V nadväznosti na závery odvolacieho súdu, ktorými bol v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP viazaný, po tom, čo žalobkyňa upustila od označenia žalovaného pripojením názvu jeho organizačnej zložky, v súvislosti s čím už nebolo potrebné zaoberať sa procesnými predpokladmi, resp. skúmať podmienku konania spočívajúcu v posúdení spôsobilosti organizačnej zložky byť účastníkom konania (od ktorej je potrebné odlišovať pasívnu legitimitáciu ako predpoklad hmotnoprávny), len pre úplnosť v snahe zodpovedať otázky nastolené odvolacím súdom uviedol, že ustanovenie § 178 a 179 zákona č. 461/2003 Z.z. nie je aplikovateľné danú vec, ktorej predmetom je nárok občianskoprávny, nakoľko podľa ustanovenia § 177 citovaného zákona, príslušné organizačné zložky Sociálnej poisťovne sú vecne príslušné na konanie vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom (461/2003 Z.z.), v súvislosti s čím sú v zmysle §§ 178 a 179 oprávnené vystupovať v mene Sociálnej poisťovne v konaní pred súdmi a orgánmi verejnej moci vo všetkých veciach patriacich do ich pôsobnosti, pričom dospel k záveru, že v danom prípade o takúto vec nejedná.

23. Pokiaľ žalobkyňa žiadala, aby žalovaného ako poverený zástupca v konaní zastupoval zástupca, resp. zamestnanec Sociálnej poisťovne pobočka W., čo odôvodňovala tým, že zmenený petit sa týka výlučne agendy pobočky, s poukazom na ust. § 72 CSP uviedol, že konať v mene žalovaného je v zmysle ust. § 122 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení oprávnený generálny riaditeľ ako štatutárny orgán Sociálnej poisťovne, resp. ním poverený zamestnanec, prípadne zvolený zástupca, pričom právo určiť si zástupcu v konaní je vecou výlučnej právomoci štatutárneho zástupcu právnickej osoby. Konštatoval, že žiadosť žalobkyne tak nemá oporu v hmotnom práve.

24. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným už v odvolacom konaní, opätovne uplatnenou pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.09.2016, pričom podľa tvrdení žalovaného k premlčaniu práva na uplatnenie neplatnosti úkonu žalobkyne - zápisov v prihláške do poistenia zo dňa 02.02.1993 malo dôjsť uplynutím premlčacej lehoty dňa 02.02.2006. S poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa sa v konaní domáhala vyslovenia absolútnej neplatnosti zápisov s poukazom na ust. § 37 Občianskeho zákonníka posúdil námietku premlčania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú. V súvislosti s posúdením vznesenej námietky premlčania uviedol, že absolútnej neplatnosti sa môže dovolať každý bez ohľadu na to, či bol účastníkom právneho úkonu, pričom na absolútnu neplatnosť je súd povinný prihliadať ex offa a možno sa jej dovolať (súdnou žalobou o určenie neplatnosti právneho úkonu) kedykoľvek. Premlčanie možno namietkať len pri relatívnej neplatnosti právneho úkonu.

25. Vo vzťahu k neplatnosti právnych úkonov dôvodil, že základným pojmovým prvkom právneho úkonu je prejav vôle, ktorý smeruje ku vzniku, zmene alebo zániku práv či povinností. Za najdôležitejšiu skutkovú podstatu právneho úkonu označil prejav vôle navonok, s tým, že za právny úkon sa nepovažuje vôľa, ktorá sa doposiaľ neprejavila napr. len úmysel k nejakému konaniu - pohnútko, táto má význam len vtedy, ak sa urobí obsahom právneho úkonu. O právnom úkone možno hovoriť až vtedy, ak je prejav vôle uznaný (aprobovaný) právnym poriadkom. Za základný predpoklad platnosti právneho úkonu mal danosť vôle a jej bezvadnosť. Danosť vôle musí byť pri každom právnom úkone zistiteľná, a to nielen konajúcimi, ale i tretími osobami a v prípade sporu i súdom. V niektorých prípadoch je vôľa síce daná, ale v pomere s jej prejavom trpí väčšími či menšími nedostatkami, ktoré môžu mať vplyv na platnosť právneho úkonu. Ide o prípady, keď sú medzi vôľou a jej prejavom rozpory. V prípade vedomej nezhody vôle s jej prejavom konajúci dáva najavo niečo, čo v skutočnosti nechce. Podľa všeobecných platných zásad však ten, kto vedome vyvolá nezhodu medzi vôľou a prejavom nie je právom chránený a svojím prejavom je viazaný. Jednou z foriem vedomej nezhody vôle a prejavu je vnútorná výhrada, kedy konajúci v prejave robí určitú výhradu, ale pritom túto výhradu neprejavuje, takže urobený prejav sa celkom alebo sčasti kryje s vôľou, čo si konajúci uvedomuje. Na vnútornú výhradu sa neprihliada a urobený právny úkon je platný a ten, kto prejaví niečo iné, ako čo chce, musí znášať následky svojho konania v zmysle zásady nemo turpitudinem suam allegans auditor - nikto nemôže mať prospech zo svojho nestatočného konania.

26. Tiež vyslovil, že z hľadiska platnosti právneho úkonu nemá význam, čo bolo pohnútkou (motívom) právneho úkonu. Za samozrejmu požiadavku platnosti právneho úkonu považoval i danosť vôle, aj keď to zákon výslovne neuvádza. Absencia vôle nastáva v prípade násilia alebo tlakom bezprávnej vyhrážky.

Násilím rozumel fyzické donútenie spočívajúce v takom fyzickom nátlaku na vôľu konajúceho, ktorý vylučuje, aby sa jeho vôľa akokoľvek uplatnila. Bezprávnou vyhrážkou je psychické donútenie takej intenzity na vôľu človeka, ktoré v ňom vzbudzuje dôvodný strach z ujmy, ktorou sa hrozí tak, že sa jeho vôľa prejavená v tomto právnom úkone vytvára pod vplyvom strachu. Okolnosti vylučujúce slobodu vôle musia mať základ v objektívne existujúcom a pôsobiacom stave.

27. Súd prvej inštancie pokiaľ ide o žalobkyňou v konaní uplatnenú neplatnosť zápisov priezviska, výšky vymeriavacieho základu a zápisu dátumu v odhláske z poistenia žalobkyne dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní dôvody pre vyslovenie neplatnosti ňou vykonaných zápisov, resp. v prípade priezviska identifikačných údajov nepreukázala. Mal za to, že právny úkon zápisu priezviska, vymeriavacieho základu do prihlášky do poistenia zdravotného, nemocenského a dôchodkového a dátumu odhlášky bol žalobkyňou urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. Tiež mal za to, že hoci žalobkyňa tvrdí, že zápis do prihlášky bol urobený pod nátlakom vedených súdnych konaní ohľadom jej priezviska, uvedená skutočnosť nemohla mať dostatočne intenzívny vplyv na rozhodnutie žalobkyne ohľadom zápisu predmetných údajov do prihlášky do poistenia a následne, pokiaľ ide o dátum do odhlášky z poistenia u žalovaného. Pokiaľ ide o vymeriavací základ, i keď mala žalobkyňa úmysel zmeniť výšku vymeriavacieho základu po skončení predmetných súdnych konaní, túto skutočnosť mal za irelevantnú, nakoľko úmysel by mal význam iba v prípade, že by sa stal obsahom právneho úkonu.

28. Poukázal i na skutočnosť vyplývajúcu z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého štátne orgány a inštitúcie nemôžu konať inak ako podľa platných právnych predpisov. Na základe vykonaného dokazovania vyhodnotil, že žalovaný nemal inú možnosť ako predmetnú prihlášku, resp. odhlášku žalobkyne do poistenia a v nej uvedené zápisy prijať a následne z nich v súvislosti s výpočtom starobného dôchodku žalobkyne vychádzať.

29. Zdôraznil, že so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v konaní nepreukázala dôvody pre vyslovenie neplatnosti právneho úkonu so zreteľom na ustanovenie § 37 až § 40 OZ, sa stotožnil aj odvolací súd a na základe vykonaného dokazovania nepovažoval za možné prijať iný záver ani pokiaľ ide o vyslovenie neplatnosti zápisov uplatnených na základe zmeny žaloby.

30. Konštatoval, že žalobkyňa sa v konaní domáhala okrem vyslovenia neplatnosti dotknutých zápisov tiež uloženia povinnosti žalovanému: nahradiť zápis priezviska F. zápisom O., povinnosti v systéme G.. B. F., rod. O., dňom 31.05.1993 uzavrieť, povinnosti nahradiť zápis vymeriavacieho základu 2 200,- Sk zápisom „10 000,- Sk“, povinnosti opravený zápis uviesť v evidenčnom liste dôchodkového poistenia žalobkyne na čas od 01.01.1993 do 30.06.1993, povinnosti nahradiť zápis dátumu 31.12.1996 zápisom „07.12.1996“ pre dôchodkové poistenie, povinnosti odhlásiť žalobkyňu z nemocenského poistenia dňom 31.05.1993, povinnosti v evidenčnom liste dôchodkového poistenia žalobkyne uviesť za rok 1993 príjem 112 500,- Sk, za rok 1994 príjem 81 750,- Sk, za rok 1995 príjem 43 950,- Sk a za rok 1996 príjem 29 560,- Sk a povinnosti prijať od žalobkyne sumu 1 332,17 Eur ako doplatok dôchodkového poistného za čas od 01.02.1993 do 07.12.1996, považovať ho za poistné zaplatené včas a správny evidenčný list dôchodkového poistenia vystavený podľa pripojeného vzoru postúpiť SPÚ. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania v nadväznosti na prijatý záver ohľadom určenia neplatnosti dotknutých zápisov dospel k záveru, že žalobe žalobkyne nie je možné vyhovieť ani vo zvyšnej časti, nakoľko pre uloženie povinností žalovanému v zmysle žaloby žalobkyne nesvedčia výsledky vykonaného dokazovania a nie sú pre ich uloženie splnené hmotnoprávne predpoklady.

31. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní podľa ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V konaní plne úspešnému žalovanému tento nárok nepriznal, nakoľko si ho neuplatnil, keďže mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

32. Proti tomuto rozsudku podala riadne a včas odvolanie žalobkyňa a žiadala ho zmeniť a jej žalobe vyhovieť. Taktiež žiadala priznať nárok na náhradu trov celého konania. Namietala, že napriek upravenému petitu, ktorý smeruje výlučne proti agende SPp W., súd prvej inštancie nerešpektoval skutočnosť, že pasívne legitimovanú Sociálnu poisťovňu mal v konaní zastupovať zástupca pobočky v zmysle z § 178 zák. 461/2003 Z.z.. Mala za to, že neboli splnené procesné podmienky a opätovne došlo k zmätočnému konaniu. Súdu prvej inštancie vytkla, že neprihliadol ani na jedno z jej vyjadrení a nevykonal ňou navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkýň. Uviedla, že vedome žiadne nezгоды vôle s jej prejavom nevyvolala a už vôbec som sa nedopustila nestatočného konania, ktorého následky by mala

znášať. Naopak, sú také pojmy ako "osobný stav" či "okolnosti prípadu", ktoré sú zrejmé zo všetkých jej podaní i z listu jej bývalej právnej zástupkyne adresovaného ministerke S., ktorý založila do spisu. Domáha sa len toho, aby žalovaný uviedol prihlášku do poistenia, odhlášku a evidenčný list do súladu so skutočnosťou, ktorú mohla preukázať až po skončení 2 súdnych konaní o jej osobnom stave. Nebola to ona, kto falšoval záznamy v matrike ani kto jej zakázal publikovať pod menom F., čím ju ako osamelú matku s X nezaopatrenými deťmi doslova pripravil o chlieb. Mala len povinnosti, ale nemala žiadne práva, keď napr. mala povinnosť v čase od 1.6.1993 do 31.12.1996 platiť nemocenské poistenie, z ktorého jej nevyplývalo žiadne právo na dávky v nemoci, pretože nemala žiadne zdravotné poistenie a žiadny lekár ju nechcel ošetriť. Za paradox označila i to, že kým si žalovaný 11 rokov ponechával jej starobný dôchodok (nesprávne vyrátaný z nesprávneho ELDZ), čo bolo zrejme tiež v rozpore so zákonom i Ústavou SR, nedokáže spätne dať v tomto mimoriadnom prípade do poriadku v súlade so skutočným príjmom jej ELDZ. Mala za nesporné, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

33. Žalovaný v odvolacej replike realizovanej elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 08.11.2017 uviedol, že dôvody uvádzané v odvolaní sa zhodujú s dôvodmi, ktoré boli obsahom vyjadrení žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie vysporiadal v odôvodnení rozsudku. Napádaný rozsudok mal za vecne správny, vydaný na základe úplného zistenia skutkového ako aj právneho stavu veci a žiadal ho potvrdiť.

34. Žalobkyňa v odvolacej replike realizovanej písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 19.02.2018 zhrnula, že sa domáha

1/ určenia absolútnej neplatnosti zápisov čo do priezviska a vymeriavacieho základu v prihláške do poistenia a zápisu dátumu odhlásenia z poistenia v odhláške z poistenia,

2/ povinnosti žalovaného odhlásiť ju z nemocenského poistenia dňom 01.06.1993 a týmto dnom uzavrieť G.. B. F. v systéme,

3/ vydania správneho ELDZ v súlade so skutočnosťou a zákonom, prijatia dôch. poistenia za čas od 01.02.1993 do 07.12.1996 zo správneho ELDZ a jeho zaplatenie považovať za zaplatenie včas. Zaslala popis skutočností tak, ako sa odohrali naozaj, spolu s listinnými dokladmi. Zdôraznila, že žalovaný sám uvádza, že po predložení ELDZ s novými vymeriavacími základmi od 01.01.1993 do 07.12.1996 bude SP vo veci starobného dôchodku opäť konať, keď v tomto konaní sa domáha práve vydania správneho ELDZ od SPp W. s vymeriavacími základmi podľa skutočnosti a zákona tak, pričom súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného petitu, o ktorom fakticky vôbec nekonal. Vynesením rozsudku KS Ba zo dňa 05.02.1993, ktorý jej zakázal publikovať pod menom F. a de facto zabránené v práci, a naopak už hotovú prácu musela ničiť, stala sa mimoriadnym a výnimočným prípadom, pretože príjmy za roky 1993 až 1996 mohla poznať až spätne v r. 2010, teda až v tomto súdnom konaní je možné určiť správne vym. základy a správny ELDZ. Dňa 01.08.1981 uzavrela manželstvo s Y. F., pričom bolo sobášiacim úradníkom právoplatne vyhlásené, že si ponechávajú každý svoje doterajšie priezvisko. Dňa 03.08.1981 na nátlak Y. F. tento právoplatný stav matrika nezákonne zmenila na spoločné priezvisko F., v centrálnom registri občanov bola vedená ako F., platnosť jej OP na toto priezvisko sa končila dnom 29.12.1992, bol jej odňatý bez vydania akéhokoľvek náhradného dokladu .

Právoplatným rozsudkom OS Ba III č.k. 8C 21/02 bola určená absolútna neplatnosť zápisu v matrike "spoločné priezvisko F.", v máji 2008 matrika uviedla zápis do právoplatného stavu z 01.08.1981 - príl. 2, čím priezvisko F. bolo z matriky úplne vymazané rovnako ako z Registra obyvateľov (zal. v spise).

Z uvedeného mala za nesporné , že v jej prípade nešlo o púhu zmenu priezviska, ale o absolútnu neplatnosť priezviska F., ktoré mi de iure nikdy nepatrilo, čo sú 2 úplne rozdielne právne stavy.

Pri podávaní prihlášky do poistenia dňa 02.02.1993 nemala žiadny preukaz totožnosti, na základe čoho ju vtedajšia riaditeľka BRNP (s právnou subjektivitou) usmernila, aby do prihlášky uviedla priezvisko podľa posledného OP, preto je v prihláške uvedené toto priezvisko, avšak toto priezvisko v prihláške je absolútne neplatné.

Vzhľadom na prenasledovanie jej osoby bývalým manželom od rozvodu v r. 1989, odkedy podával na ňu rôzne udania na všetky možné i nemožné inštitúcie - príl. 3-5, ktoré vyvrcholilo v januári 1993 podaním žaloby na súd o zákaz priezviskom F. podpisovať jej D. F. (zal. v spise), jej riaditeľka BRNP súčasne poradila, aby zaplatené poistné z vym. základu 10.000 Sk na január 1993 rozpísala na 5 mesiacov do

konca mája 1993, dokedy by mal byť nedôvodný návrh Y.. F. na súde zamietnutý, s tým, že v júni sa prihláška uvedie do stavu s vym. základom 10.000 Sk tak, ako si pôvodne zvolila jeho zaplatením za január a za mesiace február až máj 1993 poistné doplatí, čo podľa nej zákon umožňoval. Súdne konanie však opäť dopadlo tak ako všetko predtým, keď sa F. podarilo zmanipulovať aj 3-členný senát KS BA a tento vyniesol nezákonný rozsudok zakazujúci mi publikovať pod menom F. (zal. v spise), čím v podstate prišla úplne o všetko, namiesto predaja už hotových O. tieto musela ničiť šrotovaním a ako osamelá matka s X nezaopatrenými deťmi zostala bez akejkoľvek pomoci. Mala za nesporné, že zápis vym. základu 2.200 Sk mes. bol do prihlášky uvedený len a len pod tlakom okolností a v tiesni, preto nemôže byť platný. I za pripustenia, že je platný, platil by len do 30.06. 1993, pretože podľa príslušných zák. ustanovení od 01.07.1993 do 30.06.1994 mal vychádzať z príjmu 210.000 Sk za rok 1992, od 01.07. do 30.06.1995 z príjmu 117.000 Sk za rok 1993 a až od 01.07. do 30.06.1996 a od 01.07. - 07.12.1996 mal byť vo výške min. mzdy. Táto skutočnosť jej však bola známa až v roku 2010 po právop. skončení konania o náhradu ušlých honorárov 1.050.000 Sk. BRNP a neskôr SPp Ba na základe jej oznámení z rokov 1993 a 1994 čakala na skončenie súdnych sporov o jej osobnom stave čo do priezviska a príjmu (i keď konanie so ňou neprerušila). Až v roku 1996 na podnet nadriad. org. zobrala za bernú mincu v podstate "provizornú" prihlášku do poistenia z 02.02.1993 s nesprávnym priezviskom a nesprávnym vym. základom, ktorý si stanovila v rozpore so zákonom na celé obdobie poistenia a predpísala F. úhradu poistného a penále od 01.06.1993 až do 30.06.1996, pričom navyše až do roku 2013 nevedela, že tieto nesprávne predpisy začala od neexistujúcej F.E. exekučne vymáhať. Pritom v roku 2007, kedy sa začal v SPÚ riešiť jej starobný dôchodok, o vyplácanie ktorého žiadala predbežne len zálohovo, o exekúcii nevedela ani vtedajšia riaditeľka SPp Ba dr. Š. ba ani gen. riaditeľ SP G.. W.. Pri odhlasovaní z poistenia dňom 31.12.1996 vychádzala z predpokladu, že v rokoch 1992-1996, teda posledných 5 rokov pred odchodom do dôchodku bude jej vymeriavací základ mes. 10.000 Sk (ročne 120.000 Sk tak ako v roku 1992), a preto musela zvoliť tento dátum. Po skončení súdneho konania o náhradu ušlých honorárov za roky 1993-1996 v r. 2010 však bola skutočnosť úplne iná. Pretože zo zákona jej nárok na starobný dôchodok vznikol dňom 08.12.1996, v odhláške musí byť dátum 07.12.1996 a nie 31.12.1996. Zápis 31.12.1996 bol urobený len a len na základe predpokladu a nie na základe skutočnosti, nemôže byť platný, resp. je absolútne neplatný. Napriek tomu, že BRNP spravovala aj zdravotné poistenie, nevydala jej nikdy zdravotný preukaz a po vzniku SP a VŠZP v roku 1995 ju do zdravotnej poisťovne nepreviedla, takže z tohoto systému úplne vypadla. Bez OP a bez ZP ju žiadny lekár nechcel ošetriť a nemohla čerpať ani dávky v chorobe, a to i z toho dôvodu, že nebol zrejmy jej vymeriavací základ. V roku 2007 zaslala SPp Ba do SPÚ úplne nesprávny evidenčný list dôchodkového zabezpečenia, na ktorom sú nesprávne uvedené vymeriavacie základy už od roku 1990 za mes. 1-4, kedy zo zákona mal byť jej vym. základ 2.000 Sk mes. a nie 400 Sk. Takýto si uviedla až v prihláške z dec. 1990 späť od mája 1990 a v decembri ho späť aj zaplatila. Roky 1991 a 1992 sú uvedené správne, ale od roku 1993 do roku 1996 sú nesprávne. Preto ELDZ je potrebné uviesť do súladu so skutočnosťou a zákonom tak, ako sa domáha vo svojom návrhu a takto vystavený ELDZ odoslať SPÚ, aby mohla konať o novom prepočte jej starobného dôchodku, o čom prebieha konanie na KS BA pod sp.zn. 6Sd 76/2008, ktoré bolo prerušené do právoplatného skončenia predmetného konania.

35. Písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 10.07.2019 žalobkyňa vzala späť žalobu v časti týkajúcej sa určenia neplatnosti právneho úkonu, s tým, že naďalej s domáha rozhodnutia o splnení povinnosti, a to majú za to, že prihláška do poistenia, odhláška z poistenia a ELDZ nie sú právne úkony podľa právneho názoru Krajského súdu v Bratislave a záznamy v nich je možné opraviť kedykoľvek. Vytkla žalovanému, že tento právny názor krajského súdu nerešpektoval, čím zbytočne vyvolal predmetné súdne konanie.

36. Na výzvu odvolacieho súdu ohľadom súhlasu s čiastočným späťvzatím žaloby žalobkyňou žalovaný reagoval elektronickým podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 21.12.2020, v ktorom s týmto čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlasil, nakoľko k zmene petitu žaloby dochádza po rozhodnutí súdu prvej inštancie a teda po skončení dokazovania, keď žalobkyňa mala spomínaný bližšie nešpecifikovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave k dispozícii už v konaní pred súdom prvej inštancie. Mal za to, že výsledky dokazovania by nemohli slúžiť petitu žaloby po čiastočnom späťvzatí. S čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlasil tiež z dôvodu, že spomínané rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého „prihláška do zdravotného, nemocenského a dôchodkového poistenia sa je úkonom evidenčného, registračného charakteru a ich vykonanie bolo jednou z podmienok na to, aby žalobkyni vznikol nárok na výplatu príslušných dávok, je z roku 2004, pričom žalobkyňa predmetnú žalobu podala dňa 01.0.2007. Názorom krajského súdu sa mala podľa neho radiť žalobkyňa a kvalifikovane urobiť

zmenu prihlášky, pokiaľ by vedela zmenu preukázať. Podľa uvedeného rozhodnutia krajského súdu prihláška do sociálneho poistenia nie je právny úkon. V predmetnom konaní sa však ako právny úkon posudzuje prejav vôle žalobkyne, ktorým bolo uvedenie jednotlivých údajov žalobkyne na prihláške do sociálneho poistenia, teda zápis priezviska, vymeriavacieho základu a zápis dátumu v odhláske zo sociálneho poistenia, ktoré vykonala sama žalobkyňa po vlastnom uvážení, dobrovoľne a bez nátlaku. Pripomenul, že súd prvej inštancie vyhodnocoval právny úkon zápisov a nie právny úkon prihlášky, vymeriavacieho základu a odhlášky. Žalobkyňa nenapáda platnosť prihlášky ako takej, len platnosť niektorých údajov. Uvedené nekorešponduje podľa neho s čiastočným späťvzatím žaloby, keď žiada žalobkyňa späťvzatie ničoho, o čom súd prvej inštancie nerozhodoval.

37. Na uvedený nesúhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím žaloby reagovala žalobkyňa písomným podaním doručeným súdu odvolaciemu súdu dňa 27.01.2021, v ktorom zdôraznila, že sa jedná výlučne o agendu pobočky Sociálnej poisťovne, a to s poukazom na § 178 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o Sociálnej poisťovni. Vytkla súdu prvej inštancie že postupoval v rozpor so zákonom, keď ani generálny riaditeľ nie je oprávnený účelovo zmeniť znene zákona. Odvolaciemu súdu navrhla prerušiť konanie za účelom pokusu o urýchlené mimosúdne usporiadane veci.

38. Uznesením zo dňa 29.01.2021 č. k. 4Co 31/2018-403 odvolací súd vyzval žalobkyňu na odstránenie väd čiastočného späťvzatia žaloby, aby jednoznačne a presne uviedla, na ktorých bodoch žalobného petitu (prípadne ich častiach) v zmysle uznesenia súdu prvej inštancie vyhláseného na pojednávaní dňa 25.04.2016 trvá a na ktorých netrvá a berie svoju žalobu späť, s tým, že žalobu už nemôže v odvolacom konaní meniť. Na pojednávaní konanom dňa 25.04.2016 došlo k poslednej úprave petitu žaloby vyhlásením uznesenia, keď žalobkyňa v reakcii na uznesenie odvolacieho súdu ohľadom odstránenia väd čiastočného späťvzatia žaloby písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 15.03.2021 spresnila, že berie späť žalobu v časti určenia neplatnosti zápisu priezviska F., zvyšok ponecháva v zmysle uznesenia vyhláseného dňa 25.04.2016, berie späť žalobu v časti určenia neplatnosti zápisu vymeriavací základ 2.200 Sk a vo zvyšku ponecháva v zmysle uznesenia vyhláseného dňa 25.04.2016, berie späť žalobu v časti určenia neplatnosti zápisu dátumu 31.12.1996 a vo zvyšku ponecháva v zmysle uznesenia vyhláseného dňa 25.04.2016 a berie žalobu späť v z pripojeného vzoru za obdobie od 01.05.1989 do 30.04.1990 a vo zvyšku trvá na žalobe v zmysle uznesenia vyhláseného dňa 25.04.2016. Naďalej trvala na prerušení konania v zmysle jej podania doručeného odvolaciemu súdu dňa 27.01.2021.

39. Na základe výzvy odvolacieho súdu doručenej žalovanému dňa 27.4.2021 žalovaný opätovne nesúhlasil s upraveným čiastočným späťvzatím žaloby žalobkyňou v zásade z rovnakých dôvodov, pre ktoré nesúhlasil s pôvodným čiastočným späťvzatím žaloby, najmä že k nemu došlo po skončení dokazovania súdom prvej inštancie, v rámci ktorého sa súd prvej inštancie zaoberal práve platnosťou prejavu vôle žalobkyne čo o jednotlivých údajov žalobkyne na prihláške do sociálneho poistenia, ktoré vykonala po vlastnom zvážení dobrovoľne a bez nátlaku. Napádaný rozsudok by tak podľa neho nebolo možné v odvolacom konaní preskúmať, keď výsledky dokazovania by podľa neho nemohli byť podkladom pre zvyšok žaloby. Spomínaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave mala k dispozícii a počas konania pred súdom prvej inštancie. Poukázal na zásadu koncentrácie súdneho konania. Nesúhlasil ani s návrhom žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu, že neprebíha žiadne konanie, ktoré by riešilo predbežnú otázku a mohlo ovplyvniť rozhodnutie v predmetnej veci.

40. Prioritne sa teda odvolací súd zaoberal čiastočným späťvzatím žaloby žalobkyňou.

41. Podľa § 370 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

Podľa § 370 ods. 2 CSP súd späťvzatie nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

Podľa § 370 ods. 3 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

42. Z dikcie vyššie citovaných procesných ustanovení vyplýva, že žalobca môže vziať počas konania žalobu späť, a to aj čiastočne a aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale len dotedy, kým rozhodnutie súdu prvej inštancie nenadobudne právoplatnosť. Odvolací súd rozhodne buď o pripustení späťvzatia

žaloby, alebo o nepripustení späťvzatia žaloby. Späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana nesúhlasí, a to z dôvodov, ktoré vyhodnotí ako vážne. Za tým účelom si vyžiada vyjadrenie protistrany. Nesúhlas protistrany musí byť odôvodnený vážnymi dôvodmi, tak, ako pri späťvzatí žaloby v konaní pred súdom prvej inštancie.

43. Žalobkyňa vzala žalobu čiastočne späť z dôvodu, že zápisy v prihláške do sociálneho poistenia, vo vymeriavacom základe a v odhláške nie sú právnymi úkonmi a z toho dôvodu netrvá na určení ich neplatnosti, keď naďalej trvala na uložení povinnosti žalovanému vykonať zmenu týchto zápisov. Žalovaný s týmto čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlasil dôvodiac, že rozhodnutie o týchto určeníach podmieňuje aj rozhodnutie o uložení povinností, keďže pri rozhodovaní o uložení povinností súd z platnosti alebo neplatnosti týchto zápisov a z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vo vzťahu k týmto určeniam vychádza, rovnako nesúhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby dôvodiac, že žalobkyňa sa žalobou nedomáha neplatnosti prihlášky, vymeriavacieho základu a odhlášky, ale neplatnosti právnych úkonov, ktorých obsahom je zápis v prihláške, vymeriavacom základe a v odhláške vo vzťahu k poisteniu žalobkyne. Uvedené dôvody, pre ktoré žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby pokiaľ ide o určenie neplatnosti právnych úkonov nesúhlasil, odvolací súd vyhodnotil za nie vážne, keďže i po zastavení konania o určenie ich neplatnosti bude možné posúdiť platnosť týchto právnych úkonov prejudiciálne, t. j. vyhodnotenie výsledkov dokazovania vykonaného v rámci konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd preskúma a posúdi a na základe ich vyhodnotenia a prejudiciálneho právneho posúdenia platnosti týchto právnych úkonov bude môcť dospieť k záveru dôvodnosti alebo nedôvodnosti žaloby vo zvyšku, t. j. pokiaľ ide o žalobou žiadané uloženie povinnosti žalovanému voči žalobkyňi vykonať zmeny v týchto zápisoch. Žalovaný teda pripustením čiastočného späťvzatia žaloby nebude ukrátený na žiadnych svojich procesných a ani hmotných právach. Pokiaľ ide o argument žalovaného, že žalobkyňa sa nedomáha určenia neplatnosti samotnej prihlášky, vymeriavacieho základu a odhlášky zo sociálneho poistenia, ale zápisov v nich, keď rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, na ktoré žalobkyňa v čiastočnom späťvzatí žaloby poukazuje, právne posúdilo, že práve prihláška a odhláška nie sú právnymi úkonmi, ide o dôvod taktiež nie vážny, nakoľko žalobkyňa jednoznačne vzala späť žalobu v časti určenia neplatnosti právnych úkonov, určenia ktorých neplatnosti sa domáha svojou žalobou, keď je irelevantné, na aké súdne rozhodnutie pri tom poukázala a z akých dôvodov k čiastočnému späťvzatiu žaloby pristúpila.

44. Vyhodnotiac dôvody, pre ktoré žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby žalobkyňou nesúhlasil, za nie vážne, odvolací súd čiastočne späťvzatie žaloby žalobkyňou pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie v späťvzatej časti zrušil a konanie v tomto rozsahu zastavil.

45. Vo zvyšku Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobkyne proti žalovanému o uloženie povinnosti vykonať zmenu zápisov v prihláške do sociálneho poistenia, vo vymeriavacom základe a v odhláške z dôvodu neplatnosti týchto právnych úkonov realizovaných žalobkyňou stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti jej žaloby, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého „.... odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok

(II.ÚUS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobkyne a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jej právnymi názormi, neznamená porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie. Ochrana poskytol stranám v požadovanej kvalite.

46. Pokiaľ ide otázku pasívnej legitímácie žalovaného v konaní, odvolací súd súhlasí s konštatovaním súdu prvej inštancie, že po zrušení pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátení veci na ďalšie konanie, žalobkyňa v ďalšom konaní, ako vyplynulo z jej prednesu na pojednávaní dňa 25.04.2016, žiadala, aby konal ako so žalovaným so Sociálnou poisťovňou. S poukazom na stanovisko žalobkyne v ďalšom konaní tak otázka vystupovania organizačných zložiek žalovaného už nebola v konaní sporná, resp. nevyriešená. Súd prvej inštancie správne vychádzal z ust. § 120 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého sociálne poistenie vykonáva Sociálna poisťovňa, ktorá je v zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia verejnoprávna inštitúcia zriadená na výkon sociálneho poistenia, ako aj zo skutočnosti, že k žalobkyňou uplatnenej neplatnosti zápisov malo dôjsť v súvislosti s vyplnením prihlášky žalobkyne do poistenia a žalobkyňa sa v konaní (pred čiastočným späťvzatím žaloby) domáha vyslovenia neplatnosti úkonov, resp. zápisov, ktoré založili právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným, ako aj uloženia povinností žalovanému, súvisiacich s týmto právnym vzťahom. Dospel tak k správne právnemu záveru, že pasívne legitimovaným subjektom je Sociálna poisťovňa, teda žalovaný. Správne aj uviedol, že ustanovenie § 178 a 179 zákona č. 461/2003 Z.z. nie je aplikovateľné na danú vec, ktorej predmetom je nárok občianskoprávny, nakoľko podľa ustanovenia § 177 citovaného zákona, príslušné organizačné zložky Sociálnej poisťovne sú vecne príslušné na konanie vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom (461/2003 Z.z.), v súvislosti s čím sú v zmysle §§ 178 a 179 oprávnené vystupovať v mene Sociálnej poisťovne v konaní pred súdmi a orgánmi verejnej moci vo všetkých veciach patriacich do ich pôsobnosti, pričom dospel k správne záveru, že v danom prípade sa o takúto vec nejedná. Pokiaľ žalobkyňa žiadala, aby žalovaného ako poverený zástupca v konaní zastupoval zástupca, resp. zamestnanec Sociálnej poisťovne pobočka W., čo odôvodňovala tým, že zmenený petit sa týka výlučne agendy pobočky, s poukazom na ust. § 72 CSP správne uviedol, že konať v mene žalovaného je v zmysle ust. § 122 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení oprávnený generálny riaditeľ ako štatutárny orgán Sociálnej poisťovne, resp. ním poverený zamestnanec, prípadne zvolený zástupca, pričom právo určiť si zástupcu v konaní je vecou výlučnej právomoci štatutárneho zástupcu právnickej osoby. Pokiaľ ide o žalobkyňou v konaní uplatnenú neplatnosť zápisov priezviska, výšky vymeriavacieho základu a zápisu dátumu v odhláške z poistenia žalobkyne dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že žalobkyňa v konaní dôvody pre vyslovenie neplatnosti ňou vykonaných zápisov, resp. v prípade priezviska identifikačných údajov nepreukázala. Na základe vykonaného dokazovania správne vyhodnotil, že právny úkon zápisu priezviska, vymeriavacieho základu do prihlášky do poistenia zdravotného, nemocenského a dôchodkového a dátumu odhlášky bol žalobkyňou urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, keď v konaní pred súdom prvej inštancie ani podľa odvolacieho súdu nedošlo žalobkyňou k preukázaniu absencie týchto náležitostí vôle žalobkyne pokiaľ ide tieto právne úkony ňou realizované. Žalobkyňa tvrdí, že zápis do prihlášky bol urobený pod nátlakom vedených súdnych konaní ohľadom jej priezviska, pričom súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že uvedená skutočnosť nemohla mať dostatočne intenzívny vplyv na rozhodnutie žalobkyne ohľadom zápisu predmetných údajov do prihlášky do poistenia a následne, pokiaľ ide o dátum do odhlášky z poistenia u žalovaného. S týmto právnym záverom súdu prvej inštancie nemožno polemizovať a nestotožniť sa s ním.

47. V sporovej veci, o ktorú ide i v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednácia zásada, pričom prejednácia zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov k nim je zásadne vecou strán sporu a iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na nich a ukladá im povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Strana sporu má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť unesenia dôkazného bremena o svojom tvrdení. Dôkazné bremeno ohľadom všetkých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoj nárok, má žalobca. Rozsah a konkrétnu podobu dôkazného bremena určuje hmotnoprávny norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná. Správne teda súd prvej inštancie

vyhodnotil, že žalobkyňa tvrdila skutočnosti o neplatnosti právnych úkonov, ktorých obsahom bol zápis jej priezviska F. do prihlášky do poistenia, zápis do vymeriavacieho základu a do odhlášky, avšak neunesla dôkazné bremeno o týchto svojich tvrdeniach v rámci zákonných kritérií daných pre platnosť právnych úkonov ustanovených Občianskym zákonníkom v ust. §§ 37 až 40, keď žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala, že tieto zápisy nevykonala slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, resp. nezákonnou formou. Iné skutočnosti boli pre účely rozhodnutia o veci irelevantné. Keďže žalobkyňa nepreukázala základ nároku, t. j. neplatnosť týchto právnych úkonov, nedôvodná je jej žaloba i vo zvyšku pokiaľ ide o splnenie povinností z týchto tvrdených neplatných právnych úkonov vyplývajúcich.

48. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti po čiastočnom späťvzati žaloby žalobkyňou podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

49. Písomnými podaniami doručenými odvolaciemu súdu 27.01.2021 a 15.03.2021 žiadala žalobkyňa prerušiť predmetné konanie za účelom pokusu o urýchlené mimosúdne usporiadanie veci v Sociálnej poisťovni W.. Žalovaný s návrhom žalobkyne na prerušenie konania v zmysle jeho následných písomných podaní, ktorými sa vyjadroval k čiastočnému späťvzati žaloby žalobkyňou, nesúhlasil.

50. Podľa § 163 ods. 1 CSP ak strany zhodne navrhnú prerušenie konania alebo zhodne navrhnú odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

51. Citované procesné ustanovenie upravuje prípad obligatórneho prerušenia konania, ktoré má reagovať na konsenzus strán sporu na prerušení konania. Ide o procesnú pasivitu v spore, keď práve žalobca má mať záujem na pokračovaní v konaní.

52. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k naplneniu zákonných podmienok pre prerušenie konania v zmysle § 163 ods. 1 CSP, nakoľko prerušenie konania nenavrholi zhodne obe strany, a návrh žalobkyne na prerušenie konania žalobkyne nemožno mať za návrh podľa iného procesného ustanovenia CSP, odvolací súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol.

53. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, ktorému však tento nárok nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

54. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku v celosti odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).